

Ulven og mennesket

Der var engang en ræv, som fortalte en ulv, at mennesket var så stærkt, at intet dyr kunne stå sig imod ham, men måtte bruge list for at klare sig. "Hvis jeg engang traf på et menneske, ville jeg dog gå løs på ham," sagde ulven. Kom bare hen til mig i morgen tidlig," sagde ræven, "så skal jeg vise dig sådan en fyr." Ulven kom ganske tidligt og ræven førte den ud på en vej, jægeren hver dag gik ad. Først kom der en gammel, afskediget soldat forbi. "Er det et menneske?" spurgte ulven. "Nej," svarede ræven, "han har været det." Lidt efter kom der en lille dreng, som skulle i skole. "Er det et menneske?" spurgte ulven. "Han bliver det først," svarede ræven. Endelig kom jægeren med bøssen på ryggen og kniven ved siden. "Se, der kommer et menneske," sagde ræven, "gå løs på ham. Jeg løber ind i min hule." Ulven gik nu henimod jægeren. "Det er dog skade, at jeg ingen kugler har," tænkte han, sigtede og skød en ladning hagl i øjnene på ulven. Den skar nogle fæle ansigter, men lod sig dog ikke skræmme, og gik frem mod jægeren, der gav den endnu en salve. Ulven bed smerten i sig og gik helt ind på jægeren, men da drog han sin kniv og gav den et par hug til højre og venstre, så den blødte dygtigt og hylende løb tilbage til ræven. "Nå, lille ulv," spurgte den, "hvordan kom du så ud af det med mennesket." - "Så stærk har jeg rigtignok ikke troet, han var," svarede ulven, "først tog han en stok ned af skulderen og blæste deri, så der fløj mig noget i øjnene, som kildrede mig ganske modbydeligt, og da han pustede en gang til, var det som det lynede og haglede. Da jeg kom helt hen til ham, tog han et blankt ribben ud af kroppen og slog sådan løs på mig, at jeg var lige ved at blive på pletten." - "Der kan du se, hvad du er for en pralhals," sagde ræven, "du spænder buen så højt, at den brister."

* * *